

РЕШЕНИЕ

№ 4967

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3716** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на В. П., [дата на раждане], Република С., чрез адвокат В. У., АК – [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, против Отказ с рег. № 5364р-3883/16.02.2023г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на В. П., издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи /МВР/.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и с целта на закона. Изложени са съображения, че чужденката има адрес на територията на Република България и не е длъжна да пребивава постоянно на същия. Твърди се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, където да получава съобщения, но не и да пребивава постоянно, което е и фактически невъзможно. В заключение от съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява лично и не изпраща представител. От страна на адв. У. е представено становище от 05.05.2023 г., с която не се възразява да се даде ход на делото. От Съда се иска по същество да отмени оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен и административната преписка да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

Претендират се сторените по делото разноси съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Отвeтникът – Директор на Дирекция „Миграция“, МВР, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Т., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Представя доказателства и съдебна практика. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият В. П., гражданин на Република С., национален паспорт №[ЕИК], [дата на раждане], е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №01243050120221219, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.40/.

На 28.11.2022 г. от страна на жалбоподателя В. П., [дата на раждане], гражданство С. е подадено Заявление с рег. № 536500-4928/28.11.2022 г. по описа на ОД-МВР [населено място] за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.32-34/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: Заверено копие на национален паспорт на чужденеца, издаден от Република С.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; Удостоверение № 01243050120221219, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина; Удостоверение от Основен съд Я., Република С., че спрямо В. П. няма образувано наказателно производство и следствие в превод на български език; Справка за актуално състояние на действащите трудови договори към 15.12.2022 г., с която е удостоверено, че В. П. е назначен на длъжността „Общ работник – строителство на сгради“; Трудов договор №018/28.11.2022 г., сключен между „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД – Работодател и В. П. – Работник; Нотариално заверена декларация от Е. Е. И., ЕГН: [ЕГН], ЛК №647278016, издадена на 13.11.2017 г. от МВР – Б., с постоянен адрес: обл.Б., общ. Б., [населено място], с която същият е декларирал, че притежава собствено жилище, по Нотариален акт № 4 в [населено място], общ. Б., което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на В. П., [дата на раждане] по време на престоя му в Република България; Платежно нареждане /л.25,л., л.35-38, л.40-46/. Предоставено е и писмено становище от ТДНС – [населено място] към ДАНС, съгласно което специализираният орган не разполага с данни, даващи основание да се предполага, че лицето В. П., [дата на раждане], гражданин на С., представлява заплаха за националната сигурност и не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.47/. Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка рег.№5365р-90/10.01.2023

г., изготвена до Началник на Група „Миграция“ – ОДМВР [населено място] /л.27/.

На 05.01.2023 г. е извършена проверка от служители на Група „Миграция“, ОДМВР – [населено място] на адрес: [населено място], обл. Б.. На място е установен имотът, притежаван от Е. Е. И., домакин на чуждия гражданин В. П.. Констатирано е, че къщата е на два етажа, установена е майката на Е. И. – П. И.. От П. И. е снето писмено обяснение, в което същата посочва, че къщата в [населено място] е собственост на синовете и – Е. И. и Д. Е. И.. И. живее на първия етаж, заедно със сина си Д. И., на втория етаж живее другият и син - Е. И.. Всеки от двата етажа на къщата се състои от три стаи /хол, спалня и кухня/, има санитарен възел само на първия етаж. Синът и Е. И. има приятелка на име В., намираща се в момента в Ч., но когато тя е в България живее при Е. И. на втория етаж от къщата. П. И. е заявила, че не е наясно има ли сключен договор за наем с чужди граждани. Синът и Е. И. към момента на проверката работи във В. „Л.“, находящ се в близост до тяхната къща. В тази връзка миграционните власти са посетили работното място на Е. И. и там са установили контакт с него. От Е. И. са снети писмени обяснения, в които той заявява, че живее в [населено място], собственик е на двуетажната къща, като там живее с майка си – П. И., а брат му Д. И. живее в [населено място], като в почивните дни събота и неделя идва при тях. Заявява, че има сключени договори за наем с няколко чужди граждани, но не може да посочи точната бройка. Е. И. посочва още, че не познава лицата – чужди граждани, никога не ги е виждал, респективно не е присъствал на сключването на въпросните договори. Чуждите граждани и сключените за тях договори е било по предложение на Н. И. С., живуща също в [населено място]. Е. И. е заявил, че е сключил тези договори поради финансова нужда. От Е. И. е посочено, че до датата на проверката е получил 300.00 лв., вместо обещаните 600.00 лв., както и че той не желае въпросните лица – чужди граждани да живеят и пребивават в неговия имот, както и че се отказва от всички подписани от него декларации за предоставяне на адрес на чуждите граждани. В хода на проверката след справка в АИС-БДС и ЕЧР, от страна на компетентните власти е установено, че в [населено място], в къщата на Е. И. са регистрирани три лица български граждани и шест лица чужди граждани: Е. Е. И.; П. П. И.; Д. Е. И.; А. М., гражданин на Черна гора; В. П., гражданин на Република С.; А. Саватич, гражданин на Република С.; Д. Р., гражданин на Република С.; Д. Г., гражданка на Република С. и М. Н., гражданин на Република С.. В хода на проверката на посочения адрес от страна на миграционните власти не е установено присъствието на лицето В. П..

В тази връзка е изготвено Становище рег. № 5365р-101/11.01.2023г. от Началник на група „Миграция“, ОД-МВР [населено място] на основание чл. 46 от ППЗЧРБ, с което въз основа на изготвената Докладна записка рег. № 5365р-90/10.01.2023 г. по описа на ОДМВР – [населено място] и при установената фактическа обстановка, е предложено на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ да бъде дадено отрицателно становище по Заявление с вх.№536500-4928/28.11.2022 г. за придобиване статут на постоянно пребиваващ чужденец, депозирано от В. П., гражданин на Република България, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК]. Предложението е мотивирано, че от извършената на 05.01.2023 г. проверка, В. П., съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, заявявайки адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

При така установено и въз основа на задълбочен анализ на събраните доказателства е издаден Отказ рег. № 5364р-3883/16.02.2023 г. на Директор на Дирекция „Миграция“

при МВР, с който на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по отношение на П. В., дата на раждане 12.06.1995 г., гражданство С. е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 29.03.2023 г. лично срещу подпис на упълномощен от жалбоподателката адвокат, жалбата е депозирана до съда на 11.03.2023 г. /л.6/.

Оспореният отказ е издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е спорно между страните по делото, че жалбоподателят има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление от жалбоподателя, са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор, сключен между „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД – работодател и В. П. – работник на 28.11.2022 г. Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства от страна на ответника, е че въпросното дружество няма счетоводен офис в [населено място], нито офис на проверените адреси, както и че управителят и собственик на дружеството Д. А. Ш., [дата на раждане] е напуснал пределите на Република България на 30.05.2023 г. през ГКПП „Аерогара С.“ и от тогава до 23.06.2023 г. няма регистрирано влизане през ГКПП на Република България. В тази връзка е направен извод за заявяване на фиктивен адрес от страна на дружеството /л.64-65/.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 05.01.2023 г., обективирана в Докладна записка с рег. № 5365р-90/10.01.2023 г., изготвена до Началник на Група „Миграция“ – ОДМВР [населено място], в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Безспорно в случая въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят В. П. е посочил в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес: обл. Б., общ. Б., [населено място], за което от негова страна е представена и нотариално заверена декларация от собственика на жилището – Е. Е. И., че същият му предоставя жилището за ползване и дава съгласие чужденецът да бъде адресно регистриран на този адрес.

Спорът между страните в случая касае изцяло приложението на материалния закон и по-конкретно - чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От представената по делото Докладна записка с рег. № 5365p-90/05.01.2023 г., се установява, че в хода на извършената проверка на адрес – обл. Б., общ. Б., [населено място], е констатирано, че собственикът на недвижими имот Е. Е. И. е сключил шест броя договори за наем с чужди граждани, като никой от тях не живее на този адрес. Тези обстоятелства, са потвърдени от писмените обяснения дадени от Е. Е. И. и от неговата майка – П. И..

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденецът да пребивава постоянно на посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти е установено, че В. П. въобще не живее на декларирания адрес, както и че наемодателят Е. Е. И. не е виждал въобще чуждият гражданин, нито е присъствал на сключването на договора за наем с него за имота. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че безспорно са налице неверни данни, предвид установената липса на намерение от страна на чужденеца да се ползва от декларирания адрес за пребиваване в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който както се установи освен чужденецът, са регистрирани още пет лица – чужди граждани, също води до извод за липса на намерение у жалбоподателя за реално ползване на декларирания имот.

Дори да бъде прието отправеното в жалбата възражение, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Както се посочи по-горе, писмените обяснения на собственика на недвижими имот и неговата майка са в различна насока – същият е потвърдил, че чужденците не пребивават на адреса, нито иска да пребивават там. Обстоятелството на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес в случая се установява не само от извършената проверка на декларирания адрес, но и от писмените обяснения на Е. Е. И. и от неговата майка – П. И., включително и от справките в информационните масиви на МВР. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че чужденец, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност за живеене в страната и да изпълнява своите трудови функции. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод за липса на такова намерение у чужденеца /в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС/.

Понятието за „жилищна площ и лица“, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се прецени така, както е легално дефинирано в § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗГР. Действително липсва друга дефиниция на това понятие за целите на ЗЧРБ, поради което не може да се твърди, че легалната дефиниция, уредена в ЗГР е неприложима в случаите на проверка на декларирани

достоверни данни. Видно е, че в закона е установен един стандарт относно регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Безспорно декларирането на адрес, на който пребиваването в Република България е под въпрос е относимо към посоченото в отказа правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно деклариране на неверни данни. В случая не може да се приеме чужденецът да се установи на адрес, на който пребивава семейството на наемодателя Е. Е. И., респективно има сключени още пет договора за наем с чужденци, за които И. заявява изрично, че не желае да пребивават на адреса, включително и че не е присъствал на сключването на договорите. Този факт се потвърди безспорно по делото и от данните за влизанията и излизанията на чужденеца, видно от представеното копие на неговия паспорт.

Следователно отправените възражения в жалбата са неоснователни и жалбата следва да се отхвърли, а издаденият отказ като правилен и законосъобразен да се потвърди.

При този изход на делото и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/ на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 46а, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П., гражданин на Република България, [дата на раждане] , Република С., чрез адвокат В. У., АК – [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, против Отказ с рег. № 5364р-3883/16.02.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на В. П., издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. П., гражданин на Република България, [дата на раждане] , Република С., чрез адвокат В. У., АК – [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1 да заплати на Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: